

לב א מ"י פ"ד מהל' פסולי הטהרה
הלכה ה:
לב ב מ"י פ"ד מהל' ק"פ
הלכה ד:

מוסף רש"י

הפריש שתי הטאות
לאחריות. שם תאבד
האחת יתכפר חטאתה,
האחרת רבי מודה דיתכפר
באחת מהם והשנייה תרעה,
דלן חטאת שנחפרו
באחת מהם אלף ע"י
דחמו, שאזלה ונדחת,
אלל בהן ללא נדחו
מעולם לא, דהכי הו
הלכה למשה מסיני, דכל
דן חטאות המתות הלכה
למשה מסיני במת' תמורה
(מנחות 9. מכת"י).

כדרכי אושעיא דאמר הפריש שתי הטאות לאחריית כו'. מה שפרש"י דהוה מני לאקשווי והא לא אבד הוא אלל דלקשי' קושיא אחריתי לא נהירא דלן זה סוגיית הגמרא דאמאי דפרין שמואל רועה בצבודה היכי משכחת לה לא משני מידי במאי דקאמר כד' אושעיא ונראה לר"י

דרכי אושעיא דקאמר השנייה תרעה ככל ענין קאמר ואפי' אבדה אחר כך דלא דמיא לשאר אבדות דמתין לרבי דשאר אבדות תחלת הפרשתן להקרבנה וכשאבדו נדחו מהקרבנה ודין הוא שימותו אבל מפרש"י ז' חטאות לאחריית דתחלת הפרשתן לדחו כמו שרועה בלא אבדה הכי נמי בצבודה אי נמי איכא למימר דאפילו לא אבדה חשיב כאבדה הואיל וכשמפרישה לא חזיא להקרבנה חשיב לה אבדה ולא דמיא לאבדות לילה דהתם לא נדחת בשעה הראוי' להקרבנה והוה כאלו כל שעה ראוי' להקרבנה אלל הכא איכא חזק ודאי דלא קרבנה.

הפריש שתי הטאות לאחריית. קשה לרבי"א היכי דמי אי דאמר הרי זו טהאת וחזר ואמר הרי זו טהאת אין קדושה חל על השנייה דלן אדם מביא שתי טהאות על טהא אחד ואי דאמר הרי אלו צהמות חטאות דאמר רבה בני שהו'איהו (עירובין ד' ג.) כל שאינו צוה אחר זה אפי' צבת אחת אינו ואפי' אחת מהן לא קדשה וע"כ אית לן למימר כגון שאמר אחת מהן תהא טהאת והאחרת לאחריות וקשה לן בשלא נאבדה החטאת אחת אמאי שני' תרע' והא לא הוקדשה אלל לאחריות החטאת דהיינו אס תאבד אלל אס לא נאבדה לא נתקדשה ונראה לר"י דרועה: **אלא שמואל בר' שמעון סביר' ליה.** פרש"י דאי כרבי מאי סימנא דנקיט שמואל הלל אף הרועה בחטאת בפסח קריבה שלמים ולא נהירא לר"י דמאי קאמר הא בצבודה לא משכחת לרבי דרועה דבהפריש שמי חטאות לאחריות פירש רש"י גופיה דלאו אבד הוא ומיכו לפירוש ר"י דפירש דר' אושעיא מייירי אפי' בצבודה אמי שפיר ונראה לר"י דכר' שמעון נמי לא מתוקם אלל בצבדין דאס לא כן תיקשי דנאבד קודם חלות ונמצא קודם חלות בפסח רועה ואבדות לילה דלאו אבדה (היא) בפסח קודם חלות מתה לרבי שמעון ואע"ג דלרבי שמעון אית ליה לקמן (ד' טז.) בעלי חיים אינן נדחין וסבירא ליה בפסח [דמית] אחר חלות קרב שלמים אע"פ שנדחה שמואל לא קסבר לה בהא כר' שמעון ורש"י"ס מפרש דהא דשנינו כי קאמר שמואל בצבדין דחזוין לא אמר שניא דחיקא הוא והשתא דמשני סבר לה כרבי שמעון מתרין מילתיה דשמואל כמשמעות הראשון דמייירי זין בצבדין זין דחזוין והשתא לא מני שמואל סבר כרבי דאס כן קשיא חטאת שעברה שנתה והפריש שתי חטאות לאחריות דלרבי לאו למיתה אולי ובפסח קריבה שלמים הלכך מוקי לה כרבי שמעון דאמר בכל חמש חטאות דלמיתה אולי בכל ענין ואילו בפסח קרבי שלמים ואע"ג דנאבד קודם חלות בפסח רועה לשמואל דהא קמני לה בהדיא במתני' מיהו חד זד בצבד קרב שלמים כגון נמצא אחר חלות וה"ק בכל ענין שצחטאת מתה איכא זד דבפסח קרב שלמים וקא משמע לן לאפוקי מדרכי יוחנן דבע"א לא הוה קמשמע לן מידי דבענייני אחרים מיתנו או במשנה או בצרייתא דקרב שלמים ואין ר"י יודע מנא ליה לגמרא דלר' שמעון חמש חטאות מתות בכל ענין ויש לדקדק מדקמני בפרק שני דתמורה (ד' טו.) רבי שמעון אומר חמש חטאות מתות ולד חטאת תמורת חטאת כו' ולא מפליג דמפליג בריש ולד חטאת (תמורה ד' טו.) צמתני' בצבדה זין כיפרו הבעלים ללא

כדרכי אושעיא דא"ר אושעיא א' הפריש שתי הטאות לאחריית מתכפר באחת מהן ושניה תרעה והא אילו בפסח כי האי גוונא קרב שלמים אלא שמואל בר' שמעון סבירא ליה דאמר חמש הטאות מתות והא רועה לרבי שמעון לית ליה כלל שמואל נמי דהא קאמר כל שבחטאת מתה בפסח קרב שלמים ומאי קב"ל לאפוקי מדר' יוחנן דאמר אין הפסח קרב שלמים אלא שנמצא אחר שחיטה אבל קודם שחיטה לא אלמא שחיטה קבע קב"ל חצות קבע לישנא אחרת ואילו בפסח היכא דאבד ונמצא אחר חצות קודם שחיטה יקרב שלמים שמואל ברבא ס"ל דאמר שחיטה קבע והא מדקאמר רבי יוחנן עלה אין הפסח קרב שלמים אלא שנמצא אחר שחיטה אבל קודם שחיטה לא אלמא שחיטה קבע מכלל דשמואל סבר חצות קבע אלא שמואל כרבי סבירא ליה דאמר אבודה למיתה אולא והא כל אבדין לר' מתין ואילו בפסח היכא דאבד קודם חצות ונמצא קודם חצות רועה קסבר קודם חצות לאו אבוד הוא וקסבר חצות קבע: **מתני' ב' המפריש נקבה לפסחו או זכר בן שתי שנים ירעה עד שיסתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה** לשלמים המפריש

לאחריית. שם תאבד האחת יציא חזירתה. והכא איכא לאקשווי הא לאו אבדה היא אלל דקא מותיב ליה קושיא אחריתי: **ה"ג והא אלו בפסח כי האי גוונא קרב שלמים.** דהיינו מותר הפסח גמור שהרי לכך הופרש ואין כאן דחוי: **אלל.** לא חיבדי רועה חטאת היכא משכחת לה דשמואל כר"ש ק"ל דאמר

במסכת תמורה חמש חטאות מתות הנוכרות למיתה מתות הן בכל ענייני שאתה מוצא וחטא' שכיפרו בעליה מתה בכל שהיא זין שנמצאת קודם כפרה זין שנמצאת לאחר כפרה זין שהפרישה לאחריות מתה הנומרת: **והא רועה לר' שמעון ליה ליה.** ומאי היא דקאמר שמואל כל שבחטאת רועה: **שמואל נמי דהא קאמר כל שבחטאת מסה.** דהיינו כיפרו בעליה מ"מ בפסח קרב שלמים ותו לא אמר מידי ועל כרחין כיון דכל אבדין בפסח קריבין שלמים ושמואל חדא קאמר מוקמי' לה כר"ש דאי כר' או כרבנן דאית להו רועה בחטאת מאי סימנא קא נקיט שמואל למימר חדא כל שבחטאת מתה בפסח קרב שלמים הלל אף הרועה בחטאת קריבה שלמים בפסח אלל השתא דס"ל כר"ש הוה סימן שלל דלן לך אבד בחטאת שאינו מת ואין לך אבד בפסח שאינו קרב: **ומאי קא משמע לן.** שמואל כיון דכל אבדין בחטאת מתין ואחת שמואל למימר כל אבדין בפסח קריבין שלמים מתנייתין היא הפסח שנמצא אחר שחיטה ומתריבין לה לעיל אחר זמן שחיטה יקרב אלמא קסבר האבד בחטאת יקרב: **לאפוקי מדרכי יוחנן.** דפליג עליה ואמר אין הפסח קרב שלמים אלל שנמצא אחר שחיטה: **אלל נמצא** היה בחטאת רועה דשחיטה השנייה קבעה ליה לקמא דחוי: **קא משמע לן.** שמואל דאמר כל שבחטאת מתה וכו' דאמר לאו אבד חטאת אבד חטאת שחיטה, אלמא שחיטה קבעה, מכלל דשמואל סבר חצות קבע. זו דקדוקה של שמועה זו וענינה כולן פשוטין.

רבינו חננאל

ואמרין כר' אושעיא דאמר בתמורה פ"ד המפריש שתי הטאות לאחריית ונתכפר באחת מהן שניה רועה. ואילו בפסח כי האי גונא קרב שלמים. ורחין שמואל כר' שמעון סבירא ליה, דאמר הא נמי כיון שנתכפרו הבעלים מהה, דהניא ר' שמעון אומר אף שכפרו בעליו (ושעברו) וישעברו) שנתן יהו מתות, ותנו נמי ר' שמעון אומר חמש חטאות מתות. אי הכי הא דהני שמואל כל שבחטאת רועה בפסח נמי רועה הא ר' שמעון לית ליה רועה כלל. אלא לעולם שמואל כר' סבירא ליה ובאבדין אמר, אבל בדחויין לא אמר, ופסח שאבד ונמצא קודם חצות לאו אבוד הוא, כדבא דאמר אבודת לילה לא שמה אבודה אלא רועה לרבי היכי משכחת לה. ושנין אלא לשמואל לא אמרין כל שבחטאת רועה בפסח נמי רועה אלא דהא קאמר כל שבחטאת מתה בפסח קרב שלמים. ומאי אתא לאשמעין לאפוקי מדר' יוחנן דאמר אין לך פסח שקרב שלמים אלא שנמצא אחר שחיטה, אלמא שחיטה קבעה, מכלל דשמואל סבר חצות קבע. זו דקדוקה של שמועה זו וענינה כולן פשוטין.

מתני' המפריש נקבה לפסחו כו'.

קודם שחיטה. ואע"ג דאבד קבעה ליה לקמא דחוי: **קא משמע לן.** שמואל דאמר כל שבחטאת מתה וכו' דאמר אבדה חטאת אבד חטאת שחיטה, אלמא שחיטה קבעה, מכלל דשמואל סבר חצות קבע. זו דקדוקה של שמועה זו וענינה כולן פשוטין.

המפריש נקבה לפסחו כו' ויביא ברמיה שלמים. אומר ר"ת דהא דקמני ויציא דמיה שלמים היינו צנשתמיה אחר הפסח כמו כולה צבא דלעיל אלל קודם הפסח יציא דמיה פסח וכן מחלק בהדיא בצרייתא בתמורה באלו קדשים (ד' טו.):

ויביא ברמיה שלמים. אלל היא עזמה אינה קריבה שלמים דיש דחוי דמיה כדאמר בגמרא שמתחלה לא הוקדשה ליקרב היא עזמה ואת' ימכרנה כמות שהיא בלא מוס כיון שמעולם לא נתקדשה קדושת הגוף ואורי' דלא מיבעיא מקדיש נקבה לפסחו דפסח קרב שלמים אחר הפסח והיא ראויה לשלמים אס תחלה הוקדשה לכך אלל אפי' מקדיש נקבה לאשמו אמר באלו קדשים (סו.) תרעה עד שתסתאב ותימכר ויציא אשם ואפילו רבי שמעון דאמר התם תימכר שלא במום מני מודה הכא דכפרשית: **שמע**

בכרבי אושעיא דאמר הפריש שתי הטאות לאחריית כו'. מה שפרש"י דהוה מני לאקשווי והא לא אבד הוא אלל דלקשי' קושיא אחריתי לא נהירא דלן זה סוגיית הגמרא דאמאי דפרין שמואל רועה בצבודה היכי משכחת לה לא משני מידי במאי דקאמר כד' אושעיא ונראה לר"י דרכי אושעיא דקאמר השנייה תרעה ככל ענין קאמר ואפי' אבדה אחר כך דלא דמיא לשאר אבדות דמתין לרבי דשאר אבדות תחלת הפרשתן להקרבנה וכשאבדו נדחו מהקרבנה ודין הוא שימותו אבל מפרש"י ז' חטאות לאחריית דתחלת הפרשתן לדחו כמו שרועה בלא אבדה הכי נמי בצבודה אי נמי איכא למימר דאפילו לא אבדה חשיב כאבדה הואיל וכשמפרישה לא חזיא להקרבנה חשיב לה אבדה ולא דמיא לאבדות לילה דהתם לא נדחת בשעה הראוי' להקרבנה והוה כאלו כל שעה ראוי' להקרבנה אלל הכא איכא חזק ודאי דלא קרבנה.

המפריש נקבה לפסחו כו' ויביא ברמיה שלמים. אומר ר"ת דהא דקמני ויציא דמיה שלמים היינו צנשתמיה אחר הפסח כמו כולה צבא דלעיל אלל קודם הפסח יציא דמיה פסח וכן מחלק בהדיא בצרייתא בתמורה באלו קדשים (ד' טו.):

ויביא ברמיה שלמים. אלל היא עזמה אינה קריבה שלמים דיש דחוי דמיה כדאמר בגמרא שמתחלה לא הוקדשה ליקרב היא עזמה ואת' ימכרנה כמות שהיא בלא מוס כיון שמעולם לא נתקדשה קדושת הגוף ואורי' דלא מיבעיא מקדיש נקבה לפסחו דפסח קרב שלמים אחר הפסח והיא ראויה לשלמים אס תחלה הוקדשה לכך אלל אפי' מקדיש נקבה לאשמו אמר באלו קדשים (סו.) תרעה עד שתסתאב ותימכר ויציא אשם ואפילו רבי שמעון דאמר התם תימכר שלא במום מני מודה הכא דכפרשית: **שמע**

(א) יומא סד. סד: קדושין
ז: וזכום יב. כריתות כ.
דף כח. תמורה כו: [זכום]
טג. א. [תוספתא פ"ט
ה"א]. א. [שבת קיד. צ"ה
יט. כ: סנהדרין לו. א.
ד] [ג'ל רבנ ע"י שבת עב:
מ"ש טס. א. (ה) לעיל עג:
ו. ג"י ופרש"י (ו) י"א
לשלימים וע"י במהרש"א,
ת"ט [ג'עין כח. א. ט] [מ"ק
טו. א.]

הגהות מוה"ב
רנשבורג

[א] תו"ה ש"מ ע"מ מ"ה
ד"מ מעיקרו י"י וי"ל
דש"מ מחוסר זמן דלא
אתחזי מעולם וכו'. י"ב
ע"מ יומא קד ע"א במו"ק
ד"ה התם וכו' ובתוספות
ישנים שם ג"מ ד"מ
וכו' ונ"ל דל"ף תרו"ק:

מוסף רש"י

בעלי חיים נדחין.
ואע"ג דלדך ימחו אדמו
לעולם משום דחיי קמאי
(תמורה ב) א"ל נדחו
ידמו לעולם, ואיכא ג"כ
(יומא קד.) אין דחיי
אלא בשחטין אלכ צע"ל
חיים שנדמו חסריש ונדחין
(שחי' טו.) אין בעלי
חיים נדחין. ואין דחיי
אלא בדם או בצנעלים כגון
שעיר של שם שנשחט
וקודש וימקד דמו מת
התשלה יספ הדם, אלכ
כל זמן שהקרבן חי
אינו נפסק משום דחיי
(לעיל עג.)

מוסף תוספות

א. שאם היה ראוי
לקדושת הגוף לא היה
דחוי מעיקרו. תוס' הרא"ש
קדושין ז: ד"ה ש"מ.
ב. למה לי למימר הני
הרתי. תוס' קדושין ט
ד"ה ש"מ. ג. כל זמן שאין
בו מריאות דם. תוס'
הרא"ש טס.

מי שהיה פרק תשיעי פסחים

צח.

עין משפט
נר מצוה

ל"א ב ג מ"י פ"ד מהל'
ק"פ הל' ה:
ד [מ"י פ"א מהל' מנינה
הל' ח ין:
ה [מ"י פט"ו מהל' מעשה
הקדשות הל' ד פ"ג מהל'
פסולי המוקדשין הל' גג]:
ל"ה ו מ"י פ"ד מהל' ק"פ
הל' ח:

רבינו חננאל

ש"מ מוקדתי ירעה עד
שיסתאב וימכר ויפלו דמיו
לנרבה, כיון שאין קרבים
שלמים ש"מ בעלי חיים
נדחין. ודחוי מעיקרא כי
היא נקבה או זכר בן שתי
שנים שאין ראוי מעיקרא
לשם פסח. לא חימא כיון
שאין (שלמים) לשם
פסח. מעיקרא כי
אקדשוהו לשלמים
אקדשוהו אלא נדחו.
ומילא קתנ רביא בדמיו
שלמים אלא יפלו דמיו
לנרבה ש"מ דיש דחוי
בדמים. המפריש פסחו
ומת וכו', ת"ד המפריש
פסחו ומת. בנו ממונה עמו
[יביאנו לשם פסח אין בנו
ממונה עמו] יביאנו לשם
שלמים. ליששה עשר.
ואוקמא רבא בשמת קודם
חצות וחל עליה אנינות
דאורייתא והוא נדחה
לפסח שני. והא דתנא אונן
טובל ואוכל פסחו לערב,
באנינות דרבנן, אבל
באנינות דאורייתא לא. רב
שביחא אמר כגון שהיה
אביו גוסס בחצות ומת
אחר חצות. בנו ממונה עמו
יביאנו לשם פסח, והא לא
חל עליה אנינות, אין בנו
ממונה עמו יביאנו לשם
שלמים. דכיון דבחצות
גוסס היה לא הוה חזי
למכבר פסח ולא קבעתיה
חצות. רב אשי אמר לעולם
דמת אחר חצות ולא חל
עליה אנינות. דהא משעת
הפסח כיום טוב חשוב
שואמרים בו הלל. לפיכך
לא חל עליה אנינות, אין
בנו ממונה עמו יביאנו
לשם שלמים. מאי אמרת
הוא דאמר בעלי חיים אין
נדחין ומשום הכי מקריב
לה שלמים. רבינא אמר
כגון שהפרישו אחי חצות
ומתו בעלים אחר חצות
וקסבר לא קבעה.

שמע מינה דחוי מעיקרו הוי דחוי. תימנה לרי' דצפרק לולב
הגזול (סוכה דף לג.) מסיק גבי לולב דחוי מעיקרו לא הוי
דחוי ויש לחלק בין דחוי מעיקרו דגבי מצות דחוי מעיקרו להקדשה
ועוד דשאני התם דמעיקרא אפשר למעוטי בתקנתא ולא דחוי גמור

הוא וכו' וכו' מאי קמ"ל ר' יוחנן בפ"ק
קדושין (דף ז:): גבי בהמה של שני
שותפים דכל הנהו תלת מילי דמדקדק
ממילתיה שמעינן ממתני' דהכא וי"ל
דאכתי אשמעינן דעושה תמורה
ותמורתה כיוצא בה אע"ג דאינה
קריבה כלל והא דלא קאמר התם
וש"מ דעושה תמורה כיוצא בה לא
חשיב אלא מילי דלחיה וכו' וילף
ממחוסר זמן דחוי מעיקרא הוא ולא
הוי דחוי ויש לומר דשאני מחוסר זמן
דלא איתחזי מעולם אלא לשום קרבן
וזמן קצוב להיות ראו ליום השמיני
הלכך לא שייך למילף מיניה בעלמא:
ושמע מינה יש דחוי בדמים.
פ"ג ש"י כמש"כ דלפילו

דבר שלא קדש מתחלה קדושת
הגוף אלא לקדושת דמים דחוי
הוא מלקרב לצדק דלא תימא
אין דחוי אלא דבדך הקדוש קדושת
הגוף ונדחה מהקדשה אצל קדושת
דמים לא אלימא למידיחי ותימנה
לרי"א לא כל דחוי מעיקרו הוא דחוי
בדמים^א ואם כן כיון דאמר דחוי
מעיקרו הוי דחוי שמעינן נמי דיש
דחוי בדמים^ב ואורי' דמשכחת ליה
דחוי מעיקרו בקדוש קדושת הגוף
כגון ששחט וקיבל הדם כלי שיש
בו מים דלראשון ראשון דחוי הוא^ג
צו מלאכה דס' הוי דחוי ולהכי
אינטרין תו לאשמעינן דאפי' בדמים
יש דחוי וצפ"ק קדושין (דף ז:)
מפורש כל הלוך:

הא חיי"ל עליה אנינות. אף
על גב דקרינא ביה לפי אכלו
ציליה מכל מקום אינו יכול לשלח
ציליהם דחוי מעיקרו (ז' טז):

קרבנותיו כדאמרינן^ט (זכמים דף טז):
שלמים בזמן שהוא שלם:
ופטורין
צ"א אשכחן דפליגי תנאי צ"א
לפסח^א דלאמרינן בהאש"ה (לעיל דף פט.) ונטרמו
ונייתי במותר: **בנו נמנה עמו.** אם היה בנו נמנה עמו ועדיין יש לו צעלים: **אי נימא דמית קודם חלוט.** וכו' ציוס הא חל אנינות עליה
צרישא ותו לא חילל עליה חיובא דפסח להביאו בפני עצמו כדתנן (לעיל דף טז.) וכו' אין שוחטין עליהן בפני עצמן ומתני' קתני יביאנו דמשמע
הוא עצמו: **אלא דמת אחר חלוט.** דכיון דחילל עליה דין פסח צרישא שחט לעצמו ולא חיישין שמא יביאנהו לצית הפסול דמזבח זכיר משום
חובת פסח דחילל עליה מעיקרא אלכ כי חילל אנינות צרישא לא זכיר. ובמת יוס או יומים קודם לא מנ"ל לאוקמא אלכ קמתא דמילתא בו
ציוס הוי מפרישין פסחיהן: **הא קבעטו חלוט.** לפסח ואידחי משלמים דהא תנן (לעיל דף טז): הפסח העומד בחלות ולא הקריבו ירעה: **לשם
פסח שני.** אם לא עשה את הראשון מפני אנינותו: **ללודין קתני מס אחר חלוט.** דחילל עליה זמן חיובא דפסח צרישא ובנו נמנה עמו
והשאריו לו צעלים יביאנו לשם פסח. אין בנו נמנה עמו לא מייירי בה מידי וממתני' שמעינן ירעה דהא קבעת' חלות: **מס קודם חלוט ואין בנו
נמנה עמו יביאנו לשם שלמים.** דלא קבעתיה חלות. ואם בנו נמנה עמו לא אינטרין לאורויי בה מידי דודאי מיקרב לפסח שני ואשמעינן מינה
דאיכא דחל עליה חיובא דפסח צרישא עליו: ל"א הא חל עליה אנינות צרישא ותו לא חילל עליה חיובא דפסח והא דתנן (לעיל דף טז):
שוחטין על האונן ה"מ היכא דחילל חובת פסח עליה צרישא והדר חל עליה אנינות: **שהיה אביו גוסס בחלוט.** ומת לאחר חלות בנו נמנה
עמו יביאנו לשם פסח דהא חל עליה חיובא דפסח צרישא אין בנו נמנה עמו יביאנו לשם שלמים דכיון דבחלות היה גוסס ורוכ גוססין למיתה^ה
לא קבעתיה חלות: **לעולם דמית אחר חלוט.** דקשיא לך היאך יקרב שלמים אם קבעתיה חלות ואידחי ר' שמעון היא דלמר בסדר יומא צפ'
ז' שעירי (דף טג.): צעלי חיים אין נדחין אלא מחמת מום או חתנן ומחיר שאינן ראויין אצל למה שהוא ראוי יקרב והאי חזי לשלמים:
ה"ג **רבינא אמר כגון שהפרישו אחר חלוט ומתו בעליו אחר חלוט.** בנו נמנה עמו יביאנו לשם פסח דחיובא דפסח חילל צרישא אין בנו
נמנה עמו יביאנו לשלמים דכיון דבחלות עדיין לא הופרש אין כלן קבע לדחות וקסבר תנא דידן חלות קבע ולא כל שאר זמן שחיתה:
בתנאי' הפסח שנתערב בזכאים. שלשה טלאים א' של פסח וא' של אשם וא' של עולה ונתערב הפסח ביניהן כולם ירעו עד שיסתאבו וימכרו
ויביא דדמי היפה שבהן עולה היה וצדמי היפה שבהן אשם שמה היפה אשם היה וצדמי היפה שבהן פסח אשם קודם הפסח
[נסתאבו] ואם לאחר הפסח נסתאבו יביאנו שלמים דשמה היפה פסח היה ואותו מותר שהוא לריך להוסיף על השנים עד שיגיעו לדמי
היפה שבהן יפסיד מצימו משלו. וא"ת הרי הוא מחליף שמציא שלמים צדמי האשם או צדמי העולה והרי קדושת הבהמה חלתה על מעות דמיה
ואין משנין מקדושה לקדושה כצ"ל לחללן להצדמות כך הוא עושה אם יפה שבהן שיה סלע מציא ג' סלעים מצימו ונטול הסלע האחת ואומר
כל מקום שהיא העולה הרי מחוללת על הסלע זו וביא ממנו עולה ונטול סלע השנית ואומר כל מקום שהוא האשם הרי הוא מחולל על סלע זו
ומציא בו אשם וכן לשלמים: **נתערב בצדורות.** שמתן דמן ומתן דם הפסח שיה ואין טעוין תנופת חוה ושוק ולא סמיכה ונסיכה: **ר"ש אומר.**
אם כל הצדורה כולה כהנים היו יאכלו את כולם צו צלילה ויקרב פסח לשם פסח כל מקום שהוא והצדורות לשם צבור כלל מקום שהן: **גמ'**
והא

המפריש פסחו ומת. לקמייה מפרש אימת מית: **לא יביאנו בנו אחריו
לשם פסח.** דהוה ליה פסח שמתו בעליו ואין כלן מנויין: **גמ' שמע
מינה צעלי חיים נדחין.** בהמה שנדחת צמיס דחויא גמור שאף
לכשנראית למה שהיתה ראויה אינה

תערה ולא קרבה שלמים היא גופה
זו היא ראייתה כמתחלה שכל מותר
פסח קרב שלמים ודלא כר"ש דלמר
צעלי חיים אין נדחין צפ' שני שעירי
(יומא דף טג.): דגמרי' מבעל מום
שנדחה ולכשעבר מומו נראה ומרישא
נמי שמעינן לה אלא משום דמיהא
שמעינן תלת נקט לה הכא: **ושמע
מינה דחוי מעיקרא הוי דחוי.** דהא
נקבה או זכר בן שתי שנים מתחלתו
לא נראה למה שהוקדש וקאמר ירעה
ולא יקרב שלמים הוא עצמו ואיכא
למאן דלמר במסכת סוכה (דף לג.):
דאין דחוי אלא הנראה ונדחה: **ושמע
מינה יש דחוי בדמים.** כדפרישית.

צממה מקומות צממי מצינו לשון זה
גבי הא דלמר רבי יוחנן בהמה של
שני שותפין הקדיש חליה וחזר ולקח
חליה קדושה ואינה קריבה שמע
מינה תלת כו' כי הכא ובמסכת
קדושין (דף ז:): ובזכמים (דף טז.).
ולמדתי פירושה ממסכת כריתות
(דף טו.) דגרס התם צלשון הוה ש"מ
קדושת דמים נדחה כלומר שמע מינה
אפילו דבר שלא קדש מתלה להקרבת
גופו אלא לדמיו כגון הקדיש חליה
וחליה השני חולין דחוי ליקרב לגופו
בתחלת הקדישו אינו קרב עוד
לעולם דהואיל ונדחה ירעה ולא תימא
אין דחוי בקדשים אלא הקדיש לגופו
ונדחה מהקריב אצל קדושת דמים
לא אלימא למימר ביה תורת דחוי ואי
חליה לה שעמ הכשר הקדשה כגון
הכא דחזר ולקח חליה מקרב. והכא
נמי הכי פרישנא לה יש דחוי צדמים
כגון נקדיה לפסח לא חווא גופה לפסח
אלא כי אקדשה לדמים אקדשה ואידי

דחוייה דלא חויא לאקריבי גופה לדבר שהוקדשה לה אמרינן תדחה
לעולם אפילו לאחר הפסח דכל מותר הפסח הוי שלמים ונקדיה
לשלמים מחוץ חוץ דקתני מתני' דמיה שלמים אצל גופה לא אלימא קדושת דמים לומר בה תורת דחוי ולא אשכחן דפליגי תנאי צ"א
מילתא מיהו טובא דאשמעינן תשובת רבינו ע"כ. ותמיהא לי אמאי גרע ממוותר הפסח שראוי לפסח^א כדאמרינן בהאש"ה (לעיל דף פט.) ונטרמו
ונייתי במותר: **בנו נמנה עמו.** אם היה בנו נמנה עמו ועדיין יש לו צעלים: **אי נימא דמית קודם חלוט.** וכו' ציוס הא חל אנינות עליה
צרישא ותו לא חילל עליה חיובא דפסח להביאו בפני עצמו כדתנן (לעיל דף טז.) וכו' אין שוחטין עליהן בפני עצמן ומתני' קתני יביאנו דמשמע
הוא עצמו: **אלא דמת אחר חלוט.** דכיון דחילל עליה דין פסח צרישא שחט לעצמו ולא חיישין שמא יביאנהו לצית הפסול דמזבח זכיר משום
חובת פסח דחילל עליה מעיקרא אלכ כי חילל אנינות צרישא לא זכיר. ובמת יוס או יומים קודם לא מנ"ל לאוקמא אלכ קמתא דמילתא בו
ציוס הוי מפרישין פסחיהן: **הא קבעטו חלוט.** לפסח ואידחי משלמים דהא תנן (לעיל דף טז): הפסח העומד בחלות ולא הקריבו ירעה: **לשם
פסח שני.** אם לא עשה את הראשון מפני אנינותו: **ללודין קתני מס אחר חלוט.** דחילל עליה זמן חיובא דפסח צרישא ובנו נמנה עמו
והשאריו לו צעלים יביאנו לשם פסח. אין בנו נמנה עמו לא מייירי בה מידי וממתני' שמעינן ירעה דהא קבעת' חלות: **מס קודם חלוט ואין בנו
נמנה עמו יביאנו לשם שלמים.** דלא קבעתיה חלות. ואם בנו נמנה עמו לא אינטרין לאורויי בה מידי דודאי מיקרב לפסח שני ואשמעינן מינה
דאיכא דחל עליה חיובא דפסח צרישא עליו: ל"א הא חל עליה אנינות צרישא ותו לא חילל עליה חיובא דפסח והא דתנן (לעיל דף טז):
שוחטין על האונן ה"מ היכא דחילל חובת פסח עליה צרישא והדר חל עליה אנינות: **שהיה אביו גוסס בחלוט.** ומת לאחר חלות בנו נמנה
עמו יביאנו לשם פסח דהא חל עליה חיובא דפסח צרישא אין בנו נמנה עמו יביאנו לשם שלמים דכיון דבחלות היה גוסס ורוכ גוססין למיתה^ה
לא קבעתיה חלות: **לעולם דמית אחר חלוט.** דקשיא לך היאך יקרב שלמים אם קבעתיה חלות ואידחי ר' שמעון היא דלמר בסדר יומא צפ'
ז' שעירי (דף טג.): צעלי חיים אין נדחין אלא מחמת מום או חתנן ומחיר שאינן ראויין אצל למה שהוא ראוי יקרב והאי חזי לשלמים:
ה"ג **רבינא אמר כגון שהפרישו אחר חלוט ומתו בעליו אחר חלוט.** בנו נמנה עמו יביאנו לשם פסח דחיובא דפסח חילל צרישא אין בנו
נמנה עמו יביאנו לשלמים דכיון דבחלות עדיין לא הופרש אין כלן קבע לדחות וקסבר תנא דידן חלות קבע ולא כל שאר זמן שחיתה:
בתנאי' הפסח שנתערב בזכאים. שלשה טלאים א' של פסח וא' של אשם וא' של עולה ונתערב הפסח ביניהן כולם ירעו עד שיסתאבו וימכרו
ויביא דדמי היפה שבהן עולה היה וצדמי היפה שבהן אשם שמה היפה אשם היה וצדמי היפה שבהן פסח אשם קודם הפסח
[נסתאבו] ואם לאחר הפסח נסתאבו יביאנו שלמים דשמה היפה פסח היה ואותו מותר שהוא לריך להוסיף על השנים עד שיגיעו לדמי
היפה שבהן יפסיד מצימו משלו. וא"ת הרי הוא מחליף שמציא שלמים צדמי האשם או צדמי העולה והרי קדושת הבהמה חלתה על מעות דמיה
ואין משנין מקדושה לקדושה כצ"ל לחללן להצדמות כך הוא עושה אם יפה שבהן שיה סלע מציא ג' סלעים מצימו ונטול הסלע האחת ואומר
כל מקום שהיא העולה הרי מחוללת על הסלע זו וביא ממנו עולה ונטול סלע השנית ואומר כל מקום שהוא האשם הרי הוא מחולל על סלע זו
ומציא בו אשם וכן לשלמים: **נתערב בצדורות.** שמתן דמן ומתן דם הפסח שיה ואין טעוין תנופת חוה ושוק ולא סמיכה ונסיכה: **ר"ש אומר.**
אם כל הצדורה כולה כהנים היו יאכלו את כולם צו צלילה ויקרב פסח לשם פסח כל מקום שהוא והצדורות לשם צבור כלל מקום שהן: **גמ'**
והא